

Zin

geven

Thuisloze Lala
is stadsgids
in Rotterdam

Hoe Cordaid
blijft helpen in
Afghanistan

Vergeten rampen?
Maar niet door ons

Slimme
irrigatie in
Ethiopië

DAAROM

WAT: Zwaar gebombardeerde woningen in Oekraïne.

WAAR: Kryvy Rih, een stad in Oost-Oekraïne, dicht bij de frontlinie, ook de geboorteplaats van de Oekraïense president Zelensky.

WAT: Al vier jaar zetten onze collega's uit het Caritas-netwerk zich dag en nacht in voor de slachtoffers van de verwoestende oorlog die volgde op de Russische invasie in februari 2022. Caritas heeft inmiddels meer dan 6 miljoen mensen ondersteund. De vrijwilligers staan dichtbij de getroffen

bevolking en zijn zelf ook vaak slachtoffer van het geweld. Toch proberen zij de ontheemde mensen zo goed mogelijk te voorzien van voedsel, medische zorg en onderdak.

WAAROM: De huisvesting in het land staat onder grote druk. 'Meer dan vier miljoen mensen zijn hun huis kwijtgeraakt en hebben dringend onderdak nodig,' zegt Tetiana Stawnychy, hoofd van Caritas Oekraïne. 'We werken samen met de overheid aan een plan voor duurzame huisvesting, zodat mensen hun leven weer kunnen opbouwen.'

- 10,8 miljoen Oekraïners hebben dringend behoefte aan hulp.
- Noodhulp: evacuatie, medische zorg en opvang na aanvallen met drones en raketten;
- Winterhulp: herstel van verwarming, stroom en watervoorzieningen, vooral in stedelijke gebieden;
- Woonoplossingen: duurzame huisvesting voor ontheemden;

- Levensonderhoud: steun bij het vinden van werk of het opstarten van kleinschalige bedrijven.
- Psychosociale ondersteuning van mensen in kwetsbare posities.

Inhoud

nr.2 voorjaar 2026

*Dappere
Afghanen*

April 2017. Volop oorlog tegen de Taliban. Projecten bezoeken? Lastig. Checkpoints, no-go area's, wegduiken in de auto bij gevaar. Trump dropt een MOAB, een *mother of all bombs*. Op hetzelfde moment, 20 kilometer verderop, luister ik naar Afghanen die snakken naar een normaal bestaan.

December 2025. Taliban aan de macht. Mannen met baarden, wapens. Soms op slippers. Van gewone Afghanen—mannen, toegegeven—hoor ik ook goeds: minder corruptie, wegen worden hersteld. Vrouwen en meisjes vertellen iets anders. Als ze al mogen praten. Mensen ontmoeten, ergens stoppen, iets eten, verdergaan... Het kan! De oorlog is voorbij. Hoe lang? *Who knows*. Wat ik wel weet: veertig jaar ontmenselijking heeft Afghanen niet klein gekregen. Getekend, ontheemd, ja. Maar recht op. Van alle mensen aan wie de Dutch Relief Alliance afgelopen jaren hulp verstreekte komen er in dit nummer drie aan het woord. Ze staan voor velen.

Frank van Lierde
Redacteur

Medische hulp voor moeders in Zuid-Soedan 11

20
Sara Kinsbergen koestert wereldburgerschap

14

Vrouwen krijgen hulp bij starten van krekeltwekerijen

16

Mohammed uit Afghanistan leerde zuiniger irrigeren

VERDER: P2 Daarom P4 Opstokers P5 Groeten uit Nederland P6 Slimme landbouw verandert levens P10 Vraag het Heleen, directeur Cordaid P11 Concreet P12 Zes 'vergeten' rampen P19 Mijn Verhaal van Dr. Nidaa Adnan Radi in Gaza P22 De Toegift P23 Ontdek de wereld en colofon P24 Cordaid Beach Challenge P28 De spreuk van Kaeka Hilhorst

Op cover: Groene vallei in het Argoba District in Noord-Ethiopië, dankzij verbeterde toegang tot water.
Fotograaf: Mickael Franci

Gezonde baby voor Esther in Zimbabwe

Vorig jaar voerden we actie voor zwangere vrouwen in de sloppenwijken van Harare die een zorgvoucher kregen voor een veilige bevalling en waardige zorg. Een van hen was zwangere Esther. Ze beviel van haar eerste kindje op straat. Het ging maar net aan goed. Met de zorgvoucher van Cordaid is ze dit keer in het ziekenhuis bevallen van een gezonde dochter, genaamd Shante!

1.115

zwangere vrouwen kregen een zorgvoucher

60

verloskundigen volgden een bijscholingstraining

10

klinieken in Harare en in Bulawayo

Brede coalitie biedt Tweede Kamer petitie aan: investeer in ontwikkelingssamenwerking

Klimaat, armoede, conflict – geen enkel land lost de problemen van deze tijd alleen op. Daarom riepen Cordaid en een brede coalitie van maatschappelijke organisaties, waaronder de KNVB,

Raad Van Kerken in Nederland en FNV, de politiek op om verantwoordelijkheid te nemen voor medemenselijkheid en blik naar buiten. Zo organiseerden we een unieke marathonestafet-

te langs de kantoren van politieke partijen. Met elke stap maakten we zichtbaar dat internationale samenwerking onmisbaar is – voor vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid.

ONZE PARTNERS BLIJVEN ACTIEF IN GAZA

Hulp aan Gaza gaat onverminderd door

Onze partner Dan Church Aid bereikte het afgelopen jaar, ondanks beperkte toegang en instabiliteit, 55.222 mensen met noodhulp. Zo ontvingen 703 gezinnen financiële steun voor het kopen van basisbehoeften. 27.219 mensen werden

voorgelicht over de gevaren van ontplofte bommen en munitie. En 24.000 mensen kregen toegang tot veilig drinkwater en sanitaire voorzieningen. Moeder Nour zegt daarover: 'Ik ben dankbaar dat ik nu kan koken voor mijn gezin zonder elke druppel water te tellen.'

Ook onze zusterorganisatie Caritas Jerusalem werkt al jaren onafgebroken in Gaza en biedt medische hulp en psychische steun aan kinderen en gezinnen.

Groeten
- uit -
Nederland

FOTOGRAFIE ARIE KIEVIT

Thuisloze Lala is stadsgids in Rotterdam

Lala (52) is al geruime tijd dakloos, maar vindt regelmatig onderdak in Diaconaal Centrum Pauluskerk in Rotterdam. Als stadsgids neemt hij mensen mee in het verhaal van zijn leven.

Lala leeft sinds 2013 zonder eigen thuis. Na een ongeluk in de bouw, volgde al snel de ontruiming van zijn woning. Bij vrienden en kennissen intrekken was geen permanente oplossing. Het Diaconaal Centrum Pauluskerk biedt hem nu warmte en gezelligheid. 'Maar ik heb geen vaste plek. Het voelt alsof ik altijd een gast ben – soms welkom, maar nooit thuis.'

Lala ziet vaak hoe kwetsbaar we allemaal zijn, zelfs als je leven ogenschijnlijk goed op de rails staat. 'Niemand is veilig voor dakloosheid. Een ongeluk, een onverwachte gebeurtenis – het kan zo snel gaan. Als daar meer begrip voor komt, zouden we misschien meer naar elkaar omkijken.'

Lala wil mensen graag meenemen in het verhaal van zijn leven, ook om de complexe problematiek van dakloosheid bekend te maken. 'Dakloosheid is vaak een woonprobleem, niet zozeer een zorgprobleem. Als mensen een dak boven

hun hoofd hebben, raken ze minder snel ziek en kunnen ze weer richting de toekomst kijken. Geef mensen eerst een plek om te slapen, en kijk daarna wat iemand verder nodig heeft: zorg, werk, of gewoon een adempauze.'

Lala is één van de vaste bezoekers van de Pauluskerk die als gids mensen meeneemt voor een stadstour door de straten van Rotterdam. Daar vertellen ze uit eigen ervaring verhalen over dakloos worden, dakloos zijn en je leven weer op de rit proberen te krijgen. Een unieke ervaring die meer inzicht geeft in hoe het is om op straat te leven. De opbrengsten van de tour komen ten goede aan mensen die worstelen met de gevolgen van dakloosheid. ■

Cordaid, Netwerk DAK en het Diaconaal Centrum Pauluskerk werken samen en zetten zich in om dakloosheid te voorkomen en uit te bannen. Wilt u een stadstour maken? Lees meer op pagina 23.

HOE SLIMME LANDBOUW LEVENS VERANDERT IN ETHIOPIË

‘Ik ga nooit meer weg’

Boeren in het Argoba District in Noord-Ethiopië konden vanwege droogte nauwelijks leven van landbouw of vee. Lokale conflicten zorgden voor nog meer problemen. Voor veel jongeren leek vertrekken de enige optie. Nu is er een alternatief.

Mohammed Endris en Zahara Dawud
keerden terug naar hun geboortegrond

In Medina, de grootste plaats in het afgelegen Argoba District in Ethiopië, loopt Teklebirhan Hailu Beyene door de hoofdstraat en groet iedereen bij naam. Normaal gesproken woont hij vierhonderd kilometer verderop in de hoofdstad Addis Abeba, maar hij bezoekt de regio regelmatig. Als projectcoördinator voor Cordaid in Ethiopië heeft hij een warme band opgebouwd met de gemeenschap. ‘Droogte, oorlog, veeziektes en uitgeputte grond zijn hier de grootste problemen,’ legt hij uit. ‘Mensen konden simpelweg niet overleven in dit ruige landschap. Daarom zijn zoveel jongeren vertrokken.’

Jongeren zonder toekomstperspectief trekken vaak te voet door woestijnen en conflictgebieden in Ethiopië en Jemen. De reis is lang en levensgevaarlijk. Saudi-Arabië, Djibouti en andere landen in de regio beloven werk, maar als het al lukt om levend aan te komen, blijkt de werkelijkheid ter plaatse uiterst wreed.

Mohammed Endris (33) slaat met een verroeste schop de grond kapot rond een van zijn vele bananenbomen. Als hij klaar is, veegt hij het zweet van zijn voorhoofd en fluistert hij bijna als hij vertelt over zijn ervaringen. Alsof hij er eigenlijk niet aan herinnerd wil worden. Alsof hij iets verkeerd heeft gedaan. ‘Ik heb vreselijk geleden. We liepen een hele maand om Saudi-Arabië te bereiken,’ vertelt Mohammed. ‘Bij de grens schoten bewakers op ons, sommige van mijn vrienden zijn vermoord.’

Geen andere keuze

Ook Jamal Ahmed Ali (33) waagde de gevaarlijke reis naar Saudi-Arabië, waar hij drie jaar lang zonder de nodige papieren slecht betaalde arbeid heeft verricht, voortdurend

over zijn schouders kijkend, bang om gedeporteerd te worden. Of erger. ‘We waren helemaal alleen in de woestijn,’ herinnert hij zich. ‘Als je ziek werd, was er niemand om je te helpen. Ging je naar de stad, dan arresteerde de politie je. Ik zou niemand aanraden om te migreren.’

Wachten in angst

Duizenden ouders in Argoba hebben de afgelopen jaren in angst en onzekerheid gewacht op de terugkeer van hun zonen en dochters. Ahmed Hassan zag zijn zoon Mohammed vertrekken om werk te zoeken in een verderop gelegen Ethiopische regio. ‘Gescheiden zijn van je familie doet enorm veel pijn,’ vertelt hij. Het zijn niet alleen jonge mannen die zich gedwongen voelen om alles achter te laten. Zahara Dawud (35) werkte in Djibouti als huishoudelijke hulp. ‘We reisden dagenlang te voet. Soms hadden we geen water meer,’ vertelt ze. Gelukkig vond Zahara uiteindelijk een prettige werkgever, maar de ervaring heeft diepe sporen nagelaten.

Teklebirhan,
project
coördinator

Water als sleutel

Het landbouwproject van Cordaid in het Argoba District vormde een keerpunt. Teklebirhan begon met een simpele observatie: de gemeenschap beschikte over stukken land, een bevolking die dolgraag wilde werken en grond die vruchtbaar gemaakt kon worden. Er was echter één groot probleem: de toegang tot water.

‘Daarom is irrigatie het belangrijkste onderdeel van ons werk hier’, vertelt Teklebirhan. ‘Door water uit hoger gelegen gebieden via leidingen naar beneden te laten stromen, komt het nu rechtstreeks bij de huizen en akkers in de vallei. Het systeem werkt op zwaartekracht, dus zonder brandstof of hoge kosten. Bovendien gaat er weinig water verloren en is het makkelijk te onderhouden.’ Het effect

Groene vlakken zichtbaar in de verder kurkdroge vallei

was direct zichtbaar. Vanaf de omringende heuvels zijn nu in de verder kurkdroge vallei tientallen groene vlakken te zien. Inmiddels kunnen de boeren op deze akkers vaak meerdere keren per jaar oogsten.

Nieuw perspectief

De boeren kregen zaden die beter tegen droogte kunnen en leerden over slimme landbouwmethodes die de biodiversiteit bevorderen, zoals het planten van bepaalde boomsoorten tussen de gewassen en het werken zonder kunstmest en pesticiden. Daarnaast zorgen speciale bewaarzakken ervoor dat de oogst minder snel bederft, zodat families hun oogst kunnen verkopen wanneer de prijzen het gunstigst zijn.

Ook de veehouderij is efficiënter en lucratiever geworden. Dieren krijgen betere zorg, er is meer veevoer beschikbaar en de graaslanden zijn hersteld. Daarnaast zijn boeren getraind in nieuwe activiteiten en verdienmogelijkheden, zoals het houden van kippen of bijen. Via zelf opgerichte verenigingen kunnen de boeren leningen krijgen om te investeren en hun bedrijf te laten groeien.

Een keerpunt

Toen Jamal na zijn deportatie uit Saudi-Arabië terugkeerde naar zijn geboortegrond, was er veel veranderd. 'Het

irrigatiesysteem was nieuw voor mij', vertelt hij. 'Maar ik ben meteen aan de slag gegaan. Ik ben uien en tomaten gaan verbouwen en heb het irrigatienetwerk steeds verder uitgebreid. Vroeger oogstten we één keer per jaar. Nu twee of zelfs drie keer!'

Ook voor de familie van Ahmed Hassan bleek het project een belangrijk keerpunt te zijn. Ahmed belde zijn zoon en zei hem dat hij zo snel mogelijk naar huis moest komen. 'Toen hij terugkwam, vierden we feest', vertelt hij. 'Het geeft een groot gevoel van waardigheid als je op je eigen land kunt werken.'

Inmiddels leeft het gezin comfortabel van de landbouw en de veehouderij. 'Als je vee gezond is, gaat het ook goed met het gezin', legt Ahmed uit. 'Voor boeren in Ethiopië is het vee een soort spaarbank. We kunnen nu onze kosten dekken en zelfs een huis bouwen. Dat geeft ons veel vertrouwen in de toekomst.'

Zelfstandigheid

De samenwerking met de vrouwelijke deelnemers aan het project is vooral gericht op economische zelfstandigheid. Dat is in deze conservatieve, islamitische regio niet altijd vanzelfsprekend is. Na haar terugkeer uit Djibouti kreeg Zahara een kleine lening om haar eigen bedrijf te starten. 'Het gaat goed! Mijn landbouwonderneming is succesvol

Jamal Ahmed Ali met zijn vrouw en zoon

Ahmed Hassan
'Het geeft een groot gevoel van waardigheid als je op je eigen land kunt werken'

en winstgevend', zegt ze enthousiast. 'Ik heb de lening al terugbetaald en kan alle vijf mijn kinderen naar school sturen. Ook zonder de steun van organisaties als Cordaid kan ik mijn bedrijf nu prima in stand houden en laten groeien.' Haar advies aan jongeren in Argoba: 'Als je de kans hebt om op je eigen land te werken, doe het! Dat is zoveel beter dan je familie achter te laten en grote risico's te nemen om het in een ander land te proberen.'

Vrede en stabiliteit

Conflicten om land en water zorgen steeds opnieuw voor grote onrust in de regio. Daarom biedt het project ook trainingen over conflictpreventie en proberen medewerkers en vrijwilligers te bemiddelen tussen verschillende lokale leiders. Zo hebben gesprekken tussen de Argoba bevolking en hun buurgemeenschappen geholpen het vertrouwen te herstellen.

De resultaten zijn tastbaar. De afgelopen zes jaar hebben meer dan 20.000 mensen deelgenomen aan het project of er op een of andere manier ondersteuning uit gekregen. Boeren oogsten nu tot drie keer per jaar. Jongeren raken veel minder betrokken bij conflicten en vertrekken bijna niet meer uit het gebied. 'Deze veranderingen maken me ontzettend blij', zegt Teklebirhan. 'Het is duidelijk dat de levens van mensen hier zijn verbeterd.'

'Ik ga nooit meer weg', zegt Mohammed Endris. Trots toont hij zijn kleurrijke boomgaard, vol rijpe papaja's, sappige mango's en felgroene limoenen. Nog even en hij heeft genoeg fruit om te beginnen met de export naar buurlanden. Vastberaden besluit hij: 'Ik geloof dat ons land zo welvarend kan worden dat anderen juist naar óns toe willen komen.' ■

Scan de qr code en bekijk de video over de boeren.

ARGOBA DISTRICT, AMHARA REGION, NOORD-ETHIOPIË

Dit project laat zien hoe relatief eenvoudige ingrepen de levens van duizenden mensen duurzaam kunnen veranderen. Dankzij irrigatie, speciale zaden, trainingen en kleine leningen krijgen mensen de kans om op hun eigen land een toekomst op te bouwen. Zonder levensgevaarlijke reizen en uitzichtloze situaties in verre landen.

60.000
inwoners

65%
van de bevolking heeft te weinig te eten en dreigt in een hongersnood te raken

20.000
deelnemers *Food Security and Resilience Building* project

250.000
Ethiopiërs emigreren jaarlijks

70% tot 78%
van de Ethiopische migranten zijn jongeren tussen 15 en 29 jaar

Belangrijkste drijfveren voor migratie

- Extreme armoede (27% van de Ethiopiërs leeft van minder dan 1,90 dollar per dag)
- Hoge jeugdwerkloosheid (rond de 50%)
- Conflicten

BRON: THE GLOBAL ETHIOPIAN DIASPORA: MIGRATIONS, CONNECTIONS, AND BELONGINGS

Vraag het Heleen van den Berg,
algemeen directeur van Cordaid

‘Ik voel mij zo machteloos. Wat kan ik nog doen in deze wereld vol oorlog, angst en onzekerheid?’

Er is een uitspraak van Nick Cave – schrijver, singer-songwriter en rock icoon – die de laatste tijd vaak door m’n hoofd gaat. *Hope is optimism with a broken heart.* Dat gebroken hart voelen we allemaal. Er is geen dag dat ik het niet voel. Als burger die overspoeld wordt met nieuws vol ellende en leed. Als moeder van drie tieners die hun weg zoeken in een bange wereld. Ik voel het ook in mijn werk, in het zij aan zij blijven staan met gemeenschappen wereldwijd. In dat gebroken hart zit ook een gevoel van rouw. Om het zien afbrokkelen van een wereld gestoeld op de internationale rechtsorde. Op fatsoen, om dat belegen woord maar eens te gebruiken.

Maar dat gebroken hart is ook een bron. Een bodem om op te bouwen. Dat zie ik velen doen. Ouderen en jongeren, vrouwen en mannen die zich uitspreken, zich verenigen en opstaan. Soms letterlijk in het puin van hun verwoeste dorpen en steden, vaak met gevaar voor eigen leven. Om gezondheidszorg te verbeteren, om de oogst te redden. Om zich niet neer te leggen bij wat er is of wat er dreigt te komen, maar te werken aan een menswaardig bestaan. Miljoenen mensen doen dat. In Gaza, Oekraïne, Zuid-Soedan, Afghanistan en zoveel andere plekken. Ook in Nederland.

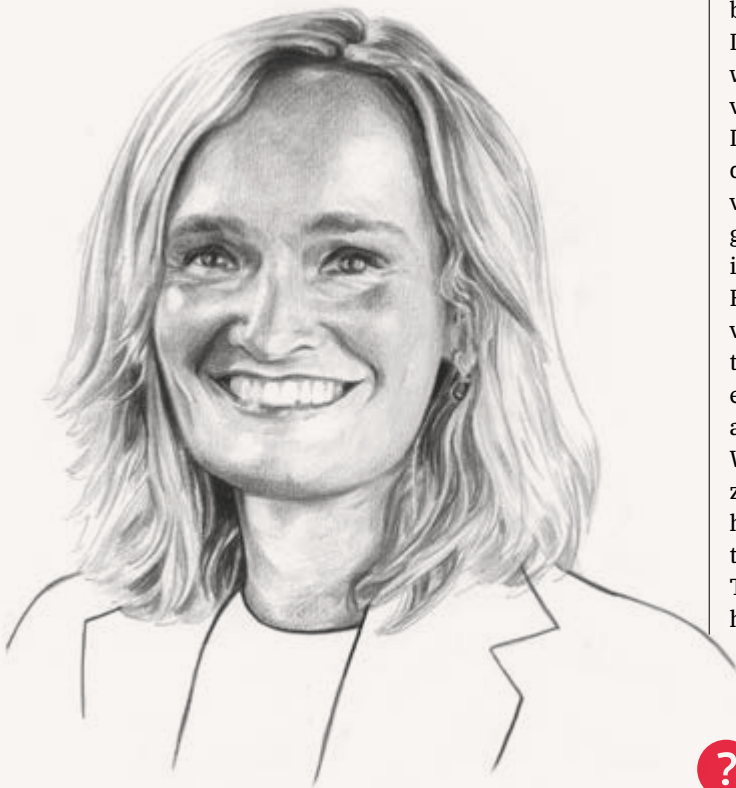
Zij slaan die brug van onmacht naar daadkracht. De wetenschap dat we die mensen de hand reiken, in woord en daad, geeft kracht en hoop, aan hen en aan mij. Dat doet ook u, donateur in Nederland. U bent een onmisbare schakel in die wereld van verbondenheid. Dat gaat om veel meer dan uw financiële bijdrage.

Is dat vechten tegen de bierkaai? Nee, solidariteit is wat de wereld leefbaar houdt. De enige tegenkracht voor de wet van de sterkste.

Die tegenkracht zit ‘m heus niet alleen in grootse daden, grote projecten of ambities. Solidariteit is er zijn voor iemand anders. Met een woord, een blik, een gebaar. Met tijd, vertrouwen en liefde. Samen dragen is lichter tillen.

Het is ook een bundeling van krachten, in medeleven, betrokkenheid en actie. Dat is in deze donkere tijd een bron van hoop en licht. Samen vormen we een groter fundament dan de wankelende basis van angst en verdeeldheid zaaierende machthebbers.

Wat kan ik doen? Wat kunnen we doen? Lief en zorgzaam zijn voor elkaar. Ver weg en dichtbij. Elkaar de hand reiken. Ik zag laatst een meisje van een jaar of tien in een drukke winkelstraat. Ze droeg een zwart T-shirt waarop stond *Kindness* is cool. Dat meisje heeft gelijk. ■

Geweld, armoede en natuurrampen raken dagelijks miljoenen mensen. Cordaid biedt noodhulp en werkt aan structurele oplossingen. Lees hier over het werk van onze partners in Jemen, Oeganda en Zuid-Soedan.

Succesvolle medische hulp voor tientallen vrouwen in Zuid-Soedan

In Zuid-Soedan lijden zo'n 60.000 vrouwen aan een obstetrische fistel, een vermijdbare aandoening die ontstaat door langdurige bevalingen zonder medische hulp. Cordaid zet zich samen met het Zuid-Soedanese ministerie van Volksgezondheid en UNFPA in om dit te veranderen. In steden als Wau, Torit, Kapoeta en Bentiu worden vrouwen opge-

spoord, behandeld en begeleid. In Wau ontvingen 54 vrouwen met succes een operatie. In Torit werden 18 vrouwen succesvol geholpen. De impact reikt verder dan lichamelijk herstel: vrouwen herwinnen hun waardigheid, hun sociale leven én hun inkomen.

Meer lezen over dit project: cordaid.nl/vrouwen-zuidsoedan

Oegandese kinderen met een beperking floreren door spelenderwijs leren

In het Oegandese district Kamuli krijgen kinderen met een beperking eindelijk de kans te leren op een manier die bij hen past: spelenderwijs! Met *Joyful Learning Journey* investeert Cordaid samen met Youth Arise Uganda in een veilige, inclusieve en stimulerende leeromgeving op tien basisscholen – een plek waar elk kind zich welkom voelt. Leraren krijgen training, scholen worden aangepast en 500 ouders leren hoe zij thuis het leren stimuleren. Want alleen dan kan een kind echt opbloeien.

Jemen: speciale app voor mentale zorg

In veel landen waar Cordaid actief is, is geestelijke gezondheidszorg schaars en zijn psychische klachten vaak taboe. Dat geldt ook in Jemen. Samen met partner *Family Counseling and Development Foundation* (FCDF) en Jemenitische zelfhulporganisaties ontwikkelden we daarom een webapplicatie die betrouwbare informatie en beschikbare zorg toegankelijker maakt.

De app biedt informatie over stress en angst, online ondersteuning, zelftests, podcasts en een zorgwijzer met nabijgelegen hulpvoorzieningen. In noodsituaties richt hulpverlening zich vaak op directe basisbehoeften. Maar Cordaid weet dat zonder aandacht voor psychosociale problemen hulpverlening tekortschiet. Daarom integreren we psychosociale ondersteuning structureel in onze noodhulpprogramma's.

Vergeten rampen

Hier staan zes landen waar 'vergeten' rampen plaatsvinden. In

werkelijkheid zijn het er veel meer. De crises daar worden overschaduw door ander wereldnieuws, maar voor getroffen gemeenschappen zijn ze allesbepalend. Via de internationale hulpnetwerken Caritas en ACT Alliance staat Cordaid midden in lokale gemeenschappen, ook in afgelegen gebieden. Zo bieden we bij rampen snel hulp, met professionals en vrijwilligers die de situatie van binnenuit kennen.

- 112,8 miljoen inwoners > 14,9 miljoen hulpbehoevend
- Ongekend zwaar geweld, massale ontheemding en onveiligheid
- Vrouwen en meisjes zwaar getroffen
- Oorlog in Noord- en Zuid-Kivu veroorzaakt nieuwe vluchtelingenstromen
- Klimaatverandering en mislukte oogsten verergeren voedseltekorten

DEMOCRATISCHE REPUBLIEK CONGO

HAÏTI

- 11,9 miljoen inwoners > 6,4 miljoen hulpbehoevend
- Veel geweld van gewapende groepen
- Uitbuiting van vrouwen en kinderen
- Cholera-uitbraak en voedselcrisis verergeren gezondheidsrisico's
- Orkaan vernietigt totale infrastructuur

MOZAMBIQUE

- 35,6 miljoen inwoners > 2,4 miljoen hulpbehoevend
- Ernstig verwaarloosde crisis met conflict en recente zware overstroming
- Beperkte toegang en veiligheid hinderen levensreddende hulp
- Voedselonzeekerheid en beperkte toegang tot zorg en onderwijs
- Vrouwen en kinderen extra kwetsbaar

- 46,8 miljoen inwoners > 30,4 miljoen hulpbehoevend
- Ernstig tekort aan water, voedsel en medische zorg
- Miljoenen mensen op de vlucht
- 's Werelds grootste interne conflict
- Veel geweld, vooral tegen vrouwen

SOEDAN

WIE IS CARITAS?

- Een netwerk van katholieke organisaties
- Cordaid (Mensen in Nood) was in 1951 een van de stichters
- 162 leden, actief in meer dan 200 landen
- Betekent liefdadigheid, naastenliefde
- www.caritas.org

WIE IS ACT ALLIANCE?

- Een netwerk van oecumenische organisaties
- 164 leden, actief in 127 landen
- www.actalliance.org

JEMEN

- 34,9 miljoen inwoners > 19,5 miljoen hulpbehoevend
- Humanitaire crisis steeds ernstiger
- Vrouwen, ontheemden en vluchtelingen zwaarst getroffen
- Conflict, luchtaanvallen,

economische crisis en overstromingen verergeren de crisis

- Toegangspunten beperken hulp en levensreddende steun

MYANMAR

- 54,9 miljoen inwoners > 16,2 miljoen hulpbehoevend
- Voedselzekerheid ernstig aangetast
- Al jaren politieke onrust en onveiligheid
- Aanhoudende economische ineenstorting
- Zware aardbeving in 2025 verwoest landbouw en infrastructuur

Krekels helpen Keniaanse vrouwen vooruit

Door grote droogte en woestijnsprinkhanenplagen kunnen inwoners in het noorden van Kenia niet meer in hun levensonderhoud voorzien. Ze leven voornamelijk van hun vee, maar als er geen voedsel is voor het vee, is er ook geen inkomen. Met steun van de Postcode Loterij is deze ramp omgebogen tot een kans. Vrouwen krijgen hulp bij het starten van krekeltwekerijen. Krekels leveren eiwitrijk voer voor hun kippen, die gezonder worden, voedzamere eieren leggen, en voor meer inkomsten zorgen. Een van de vrouwen en de projectleider vertellen over de impact van deze kans.

ROSEMARY NYR NENINI UIT LAIKIPIA NORTH, LEIDT VROUWEN OP TOT KREKELBOERIN

'Krekelsemeel zorgt voor sterkere dieren en betere eieren'

'Ik ben opgegroeid in de Maasai-gemeenschap, waar vrouwen economisch volledig afhankelijk waren van hun man. Nu leid ik zes vrouwen-groepen. Sinds deze groepen bestaan, is er meer respect voor vrouwen binnen onze gemeenschap van veehouders en zijn we economisch zelfstandiger geworden. Door klimaatverandering mislukken oogsten vaker en sterven dieren door gebrek aan water en voer. Met het (B)eat the Locust-project kweken we krekels als extra bron van voedsel en inkomen. Dat vraagt weinig ruimte en water en kan dicht bij huis. Krekelsemeel is rijk aan eiwitten en zeer geschikt als kippenvoer. Ik zie ook sociale verandering: 22 kinderen van vrouwen uit mijn groepen volgen nu hoger onderwijs en veel jongeren keren daarna terug naar onze gemeenschap. Ik zeg altijd: je hoeft je afkomst niet los te laten om vooruit te komen. Zelf heb ik die kans niet gehad, maar nu

kan ik wel bijdragen aan de overgang van een puur traditioneel systeem naar een duurzaam systeem dat kennis en cultuur koppelt.

In het begin was er weerstand tegen krekels als diervoer, maar dat veranderde toen mensen de resultaten zagen. Dat vergroot het vertrouwen. Op lokale markten verschijnen zelfs producten als brood met krekelsemeel. We kweken de krekels in grote zwarte bakken. De productiecycclus duurt ongeveer drie maanden. De eitjes ontwikkelen zich op katoen; hoe geler ze zijn, hoe hoger het eiwitgehalte. Na de oogst malen we de krekels tot meel voor pluimvee. Dat zorgt voor sterkere dieren en betere eieren. Het kweken van krekels is betaalbaar, klimaatvriendelijk en maakt onze gemeenschap weerbaarder. Mijn droom is dat dit een erkende business wordt en vrouwen meer zelfstandigheid krijgen. Ik ben trots dat ik hieraan mag bijdragen.'

JOSEPH MBATHA, PROJECTLEIDER VAN HET (B)EAT THE LOCUST PROJECT IN KENIA

'Krekels zijn bron van inkomsten voor ongeveer 1.200 vrouwen'

'Ik werk bij Cordaid in Kenia als projectcoördinator van het (B)eat the Locust-project. Samen met onze lokale partners en het International Insect Research Centre, voeren we dit project nu drie jaar uit. In die periode heb ik met eigen ogen gezien hoeveel verschil het maakt voor vrouwen en jongeren uit nomadische gemeenschappen in het noorden van Kenia. In drie jaar tijd zijn 38 vrouwengroepen gestart met het kweken van krekels. Elke groep telt gemiddeld 30 leden, wat betekent dat ongeveer 1.200 vrouwen nu beschikken over een nieuwe en stabiele bron van inkomsten. Voor deze gemeenschappen zijn krekels meer dan alleen een product om te verkopen: ze zijn voedzaam, geschikt voor consumptie door mens en dier, en ze dragen bij aan meer financiële zelfstandigheid voor vrouwen en betere ondersteuning van hun gezinnen.

Wat het project extra bijzonder maakt, is dat we via radio, tv, online en andere media meer dan 3 miljoen mensen hebben bereikt met informatie over woestijnsprinkhanen. Deze insecten kunnen in korte tijd grote schade aanrichten aan gewassen. Door mensen te trainen hoe sprinkhanen veilig gevangen en gebruikt kunnen worden, helpen we hen zich beter voor te bereiden op een volgende plaag. Zo wordt schade beperkt en kan een nieuwe bron van inkomsten ontstaan. Met het project bouwen we ook aan een nieuwe keten rond insecten: van vangen en kweken tot verwerken en verkopen. Hierdoor kunnen vrouwen en jongeren geld verdienen, ondervoeding tegengaan en voedselzekerheid verbeteren. Ik ben de Postcode Loterij en alle deelnemers enorm dankbaar. Dankzij hun steun kregen deze gemeenschappen kansen die zij nooit eerder hadden.' ■

KENIA

4 districten

Isiolo, Laikipia,
Samburu and Marsabit

1,5 miljoen

inwoners

80%

zijn nomadische
veehouders

1.200

krekelsemeelkwekers opgeleid

400

gespecialiseerde
sprinkhanenvangers

4.000

mensen verdienen
extra inkomen met het
oogsten van krekels

726.881

mensen profiteren
van insecten als
alternatieve eiwitbron

1,5 miljoen

inwoners beter
voorbereid op
sprinkhanenplagen

Dit (B)Eat the Locust
project kwam tot stand
dankzij een bijdrage
van de Postcode Loterij.

**POSTCODE
LOTERIJ**

‘De oorlog overleefd, de droogte nog niet’

Veel internationale organisaties trokken zich na de Taliban-machtsovername in 2021 terug uit Afghanistan. Zo niet de Dutch Relief Alliance - vijf Nederlandse hulporganisaties gecoördineerd door Cordaid. Via lokale Afghaanse hulpverleners die, in zeer lastige omstandigheden, toch de meest kwetsbaren bereiken. Een balanceeract met één doel: hulp verlenen waar dat het hardste nodig is. In 2024-2025 steunde de DRA 4,5 miljoen Afghanen in de strijd tegen extreme droogte, honger, economische malaise en gebrek aan gezondheidszorg. Drie van hen vertellen hun verhaal.

FOTOGRAFIE FRANK VAN LIERDE

Javid (22), mobiele telefoon-reparateur in provincie Nangarhar

‘Voor het eerst
voel ik me
gerespecteerd’

Javid volgde een beroepstraining tot mobiele telefoon-reparateur in de provincie Nangarhar. Daarna kreeg hij hulp bij het starten van zijn eenmanszaak.

‘Dankzij de opleiding kon ik mijn eigen reparatiebedrijf beginnen. Met mijn verdiensten ondersteun ik mijn ouders, broers en zussen. Daarvoor werkte ik als ongeschoolde arbeider. Ik probeerde een paar keer naar Iran te gaan om daar geld te verdienen. Tevergeefs. Ik kon er studeren, maar moest thuisblijven om voor mijn

familie te zorgen. Dus toen ik deze beroepsopleiding kon volgen, was ik dolblij. Vroeger was een telefoon voor mij en groot mysterie. Ik wist niets.

De training duurde zes maanden. We leerden zoveel. Reparaties uitvoeren, omgaan met klanten, prijzen vaststellen, financiën beheeren... Een bedrijf runnen. Het trainingsgereedschap mocht ik houden en gebruik ik nu in mijn winkel. Ik repareer zo'n 35 telefoons per week en verdien ongeveer 200 dollar per maand. Daarmee on-

derhoud ik 12 familieleden en kan zelfs wat sparen. Vluchten naar Iran hoeft niet meer. Ik kan zelfs denken aan trouwen met de vrouw van wie ik hou.

Dat ik geen ongeschoolde dagloner meer ben, maar een vakman met een eigen zaak, vind ik het allerfijnste. Voor het eerst voel ik me gerespecteerd in mijn gemeenschap. Dat maakt me gelukkig. Ik wil groeien als ondernemer en andere jongeren opleiden. Want de kans die ik heb gekregen verdient iedereen hier.’

‘Moeder- en kindersterfte is afgenomen, we maken echt verschil’

Zahra, verloskundige op basisgezondheidscentrum in provincie Herat

Zahra* is verloskundige in een afgelegen basisgezondheidscentrum in de provincie Herat, gerenoveerd en gefinancierd door de DRA. Het centrum biedt gratis zorg.

‘Ik doe wat verloskundigen doen: pre- en postnatale zorg, bevallingen, gezinsplanning, counseling en gezondheidsvoorlichting. De grootste uitdaging is vervoer. Door gebrek aan transport komen vrouwen vaak te laat voor controles, zelfs voor de bevalling. Soms verliezen ze daardoor hun kind. Daarom heeft de heropening van deze kliniek zo’n impact.

Voorheen moesten mensen 25 kilometer verder reizen. We missen wel apparatuur en roeien met de riemen die we hebben. Zolang moeder en kind veilig zijn, vinden bevallingen hier plaats. Anders moeten ze naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Ik hou van mijn werk. Als vrouwen op tijd komen voor controles doet me dat zo’n deugd. Ik heb zelf geen kinderen, maar kan wel levens redden van baby’s en hun moeders. De moeder- en kindersterfte is afgenomen, dus we maken echt een verschil. De huidige situatie maakt het voor

vrouwen wel moeilijker. Ik mag nog werken, maar heb een *mahram* nodig—een mannelijke begeleider—om naar patiënten te gaan. Soms lukt dat niet. En er is een verbod op onderwijs voor meisjes ouder dan 12. Zelfs verpleeg- en verloskunde studeren is verboden. Stel je voor: je zit in je laatste jaar en alles stopt. Het is zwaar. Maar het maakt ons ook sterker. Vrouwen en meisjes die zoveel moeten opgeven, wil ik alleen maar meer helpen.’

**om veiligheidsredenen is dit een gefingeerde naam*

‘Irrigatie en kennis zijn essentieel’

Mohammed (60), boer in Koti Sofia, provincie Herat

In Koti Sofla, provincie Herat, kregen 24 landbouwers droogte-resistente tarwezaaden, kunstmest en training. Cruciaal in een regio die kampt met extreme droogte. Eén van hen is Mohammed.

‘Dertig jaar geleden vluchtte ik met mijn gezin naar Iran vanwege de oorlog. We kwamen terug. Tot 2021 was het hier gevaarlijk. Nu is het veiliger, godzijdank. We overleefden veertig jaar oorlog. Maar of we de droogte overleven?

Ik bewerk deze grond al sinds mijn vijftiende. Er is zoveel veranderd.

Vroeger was er regen genoeg. Nu maakt de droogte het boerenbestaan bijna onmogelijk. Oogsten mislukken. Er is niet eens genoeg om onszelf te voeden.

We passen ons aan. Ik heb geluk dat ik diepere putten kan graven voor irrigatie, veel boeren kunnen dat niet. Sommigen verkochten hun vee om eten te kunnen kopen. Zeven gezinnen zijn al vertrokken. Als de droogte aanhoudt, moet misschien het hele dorp vertrekken. Hoe lang kunnen wij nog blijven? We maken ons dag en nacht

zorgen. Ik moet vijftien mensen in leven houden.

Maar de hulp die we kregen was effectief. Met het tarwezaad en kunstmest kon ik mijn gezin voeden en zelfs wat verkopen. Ik volgde trainingen en leerde nieuwe dingen: hoe je irrigeert met zo min mogelijk water, hoe je kunstmest correct gebruikt. Vroeger vertrouwden we op natuurlijke mest en regen. Nu zijn irrigatie en kennis essentieel.

Mijn geloof houdt me op de been, en de wetenschap dat we dit samen dragen. En die regen? Die komt! ■

‘Wie een arts steunt, helpt honderden Gazanen’

Dr. Nidaa Adnan Radi is eerstelijnsarts in Gaza en werkt voor Caritas Jerusalem, zusterorganisatie van Cordaid. Haar leven is, net als dat van elke Gazaan, getekend door geweld, honger, ontheemding en verlies. Ze verloor in de oorlog haar moeder, haar broer en neefjes. Dit is haar verhaal.

‘De doktersjas die ik ’s ochtends aantrek geeft me een gevoel van verantwoordelijkheid. Iedereen die hier komt, heeft een verhaal van verdriet. En van hoop op herstel.

In dit centrum maken we steeds onderscheid tussen spoedgevallen, acute zorg, en mensen met chronische aandoeningen. We doen wat we kunnen. Wie tweedelijnszorg nodig heeft, verwijzen we door. Het gaat om meer dan medische hulp. We bieden, zoveel mogelijk, veiligheid in een totaal onveilige werkelijkheid.

De uitdagingen zijn niet alleen medisch, zoals het gebrek aan medicijnen en apparatuur, stroomuitval... Er is constant levensgevaar. Bij bombardementen of beschietingen moeten we evacueren. Dan draait onze eigen veiligheid niet alleen om onszelf, maar ook om het voortbestaan van de hulp aan zoveel anderen. De druk gaat onze capaciteit ver te boven. We

worden overspoeld. Door mensen die trauma op trauma doormaken. En die bovendien steeds weer op de vlucht moeten slaan, in zwaar vervuilde en onmenselijke omstandigheden. Dat werkt de verspreiding van virussen in de hand.

De stress is enorm. Dat constante verantwoordelijkheidsgevoel. Steeds maar doorgaan, ondanks de vermoeidheid. Fysiek en geestelijk is het een uitputtingsslag. Maar we halen kracht uit elkaar, als team. En uit het herstel van onze patiënten. Soms

hoor je “dokters in Gaza zijn helden”... Maar we zijn gewoon mensen. Net als iedereen hier zijn we bang, gaan we gebukt onder verdriet. Toch gaan we door met ons werk, zolang we kunnen.

Wie één arts steunt, helpt honderden anderen. Het gaat om meer dan hulp, om meer dan overleven. Het gaat om hoop.’ ■

Zie hier de video met Dr. Radi aan het werk.

Pleidooi

‘Wereldburgerschap moet je koesteren, niet verwaarlozen’

Sara Kinsbergen is bijzonder hoogleraar wereldburgerschap en duurzame ontwikkeling aan de Radboud Universiteit Nijmegen.

Nederlanders begrijpen de wereld steeds beter, maar handelen niet in lijn met dat begrip. Dat is geen toeval. Het beleid van “de ontwikkelingssector” – de overheid én grote ontwikkelingsorganisaties – schonk steeds minder aandacht aan de burger. Het wordt tijd om dat terug te draaien.

We lopen met z'n allen rond op één planeet. Klimaatvraagstukken, migratie, pandemieën houden zich niet aan landsgrenzen. Dat idee van lotsverbondenheid is de kern van mondiaal burgerschap. De cijfers zijn hoopvol: onderzoek onder 2500 Nederlanders laat zien dat mensen de wereld steeds beter begrijpen en meer dan ooit overtuigd zijn van de gelijkwaardigheid van mensen wereldwijd. Nederlanders zijn wereldburgers in hun denken.

Tot zover het goede nieuws. Datzelfde onderzoek toont namelijk dat mensen zich niet in dezelfde mate geroepen voelen om in actie te komen. Ze ervaren de problemen dichtbij huis als al groot genoeg. Mensen zijn cynisch over het nut van ontwikkelingssamenwerking. Ze weten wat er speelt, maar voelen niet dat het aan hén is om iets te doen. Wereldburgers in hun denken, minder in hun handelen.

Dit is geen falen van de burger, maar het gevolg van jarenlange verwaarlozing. Begin jaren 2000 zat internationale samenwerking nog in de haarvaten van de samenleving. Burgers werden serieus genomen als gesprekspartner, niet alleen als donateur.

Dat veranderde. En het cruciale punt is: niet de burger haakte af, de sector haakte af van de burger. Overheden bezuinigden, grote organisaties vonden hun geld bij grote fondsen en internationale financiers. De relatie met de burger werd instrumenteler – je kon doneren

of vrijwilligerswerk doen, maar als gesprekspartner telde je minder mee. Nederland nam daarin een andere afslag dan landen als Denemarken, Frankrijk en België, waar de band met de burger minder is verwaarloosd. En betaalt daar nu de prijs voor. Want solidariteit is, net als liefde, een werkwoord. Iets dat je moet onderhouden en koesteren. Als je het jarenlang verwaarloost, brokkelt het af – niet spectaculair, maar gestaag. Tot je staat voor een samenleving die de wereld begrijpt, maar er niet meer in gelooft iets te kunnen betekenen.

Wat kunnen overheden en organisaties als Cordaid dan doen? Met een campagne of brochure kom je er niet. Het gaat om het echte handwerk: de samenleving intrekken, luisteren, erkennen wat burgers zélf al doen. Vrijwilligers, mantelzorgers, mensen met een eigen stichting – allemaal partners in solidariteitscrime. Merk ze op. Ondersteun ze. En ga ze vooral niet vertellen wat ze moeten doen.

Neem jullie, de achterban van Cordaid. Mensen die er bewust voor kiezen, met hart of hoofd, om juist nú te investeren in internationale solidariteit. Vaak doen jullie nog veel meer dan doneren, als vrijwilliger, mantelzorger, met een eigen stichting. Jullie houden samenlevingen leefbaar en zijn meer dan donateur. Jullie zijn de kiezers, de aandeelhouders, de legitimatie van Cordaid. Met je geld, je tijd, je vertrouwen. Dát is de kracht waar overheden en organisaties op moeten bouwen.

Mondiale problemen lossen we alleen op als iedereen meedoet: overheden, bedrijfsleven, kennisinstellingen én de burger. Die burger is niet een leuk extraatje. Die is cruciaal. Als we ons met z'n allen niets aantrekken van armoede, ongelijkheid en klimaat, komt er niets van die oplossingen. *We all have a part to play*. Het wordt tijd dat overheden en grote organisaties de burger dat ook weer laten voelen. En ernaar handelen. ■

De Toegift Welk ideaal wilt u nalaten?

FOTOGRAFIE EDDY HILHORST

Als u een ideaal wilt laten voortleven, loont het de moeite tijdig over uw toegift na te denken. Ine (69) en Wim (71) Donk doneren al jaren maandelijks een bedrag. 'Dat Cordaid niet over mensen beslist, maar mét mensen, spreekt ons enorm aan.'

Hoe kwam Cordaid op uw pad?
'Op een avond in 2013 stond er iemand van Cordaid aan deur met een mooi verhaal', begint Wim. 'We dachten: die club verdient onze steun. Vanaf dat moment zijn we trouwe donateurs.' Ine vult aan: 'Vanuit mijn jeugd kende ik Memisa, de voorganger van Cordaid. Via de kerk spaarden we zilverpapier of flesdoppen voor projecten van Memisa en er waren soms lezingen over hun werk.'

Wat spreekt jullie aan bij Cordaid?

Wim: 'Het totaalpakket aan investeringen in zorg, onderwijs en landbouw en dat de ontwikkeling van mensen

daarbij centraal staat. Cordaid kijkt naar wat structureel nodig is en beslist niet over mensen, maar mét mensen.

Ine: 'Wat mij ook aanspreekt is de aandacht voor moeder- en kindzorg, zoals bij dat project in Zimbabwe, waar de armste vrouwen met zorgvouchers prenatale controles, zorg tijdens en na de bevalling kregen. Een goede start is zo belangrijk voor een kind. Net als onderwijs, iets waar Cordaid ook in investeert.'

Samen bezoekt u regelmatig onze bijeenkomsten. Wat neemt u daarvan mee?

Wim: 'In deze bijeenkomsten praat Cordaid ons bij. Ze zijn heel transparant over wat ze doen en waarom. Dat waarderen we enorm. Wat een bevlogen, warme mensen! Mede daardoor voelen we ons verbonden met Cordaid. We gaan er altijd met plezier heen en keren blijmoedig terug.'

Ine: 'We steunen tien goede doelen en overwegen jaarlijks zorgvuldig of die lijst nog past bij ons. Maar aan Cordaid twijfelen we nooit. Zij kunnen op onze steun blijven rekenen. Of dat zo blijft als we er niet meer zijn? Daar denken we over na. Het blijft een beetje een delicaat onderwerp, maar één ding is zeker: we zorgen ervoor dat onze wensen straks goed vastgelegd zijn.' ■

Ook een bijeenkomst
bijwonen?

9 juni: Watermuseum
in Arnhem
23 juni: Grote Kerk
in Leeuwarden

Meer informatie en
aanmelden op
cordaid.nl/aanmelden

Wilt u ook bijdragen aan een betere wereld voor volgende generaties? En een bestemming kiezen die het best bij u past? Neem voor een vrijblijvend gesprek contact op met Annemiek Buitelaar, notarieel jurist bij Cordaid. Zij staat u graag te woord en is tijdens kantooruren bereikbaar via 06 -22 52 82 98 of per mail Annemiek.Buitelaar@cordaid.nl.

Kijken

Documentaireserie 'Holland Gate'

Na de overname van de Taliban in 2021 ontstond doodsangst in Kabul. Afghanen die met Westerse landen werkten, vluchtten voor hun leven. Deze chaos vormt het vertrekpunt van de vierdelige docuserie Holland Gate - De vlucht uit Kabul. Met persoonlijke verhalen van Afghanen, voormalige bewindspersonen, special forces en andere betrokkenen, reconstrueert de serie de evacuatie en de impact van gebroken beloftes. Waarom werden sommige Afghaanse partners van Nederland geëvacueerd en anderen niet?

De 4-delige serie (eerder uitgezonden bij KRO-NCRV op NPO 2) is te streamen op NPO Start. Bekijk hier de trailer.

Lezen

Vrede. Wat het is en waarom het kan

Rolien Sasse

In dit boek biedt Sasse een scherp en eerlijk perspectief over de realiteit: wat vrede betekent, waarom het soms wapens vraagt (en waarom die de problemen nooit oplossen), wat wij als 'gewone' burgers kunnen doen en hoe we vrede kunnen bereiken én bewaren in ons eigen leven. Rolien Sasse, PAX-directeur, laat een krachtig geluid horen dat steeds minder doorklinkt in de media, maar nu absoluut noodzakelijk is.

Onder meer te koop bij Libris-boekhandels en bij Bol.com

Doen

Stadstour dakloos in Rotterdam

Bezoekers van Diaconaal Centrum Pauluskerk die weten wat het is om dakloos te zijn, nemen je mee door de straten van Rotterdam. Daar delen ze hun verhalen over dakloosheid en hoe ze hun leven weer op de rit proberen te krijgen. De tour start bij de Erasmusbrug, bij de picknicktafels voor Remasterd, Willemsplein 79, en eindigt na ongeveer twee tot tweeënhalf uur in de Pauluskerk. Kosten: € 15 p.p. De opbrengsten van de tour komen ten goede aan mensen die worstelen met de gevolgen van dakloosheid.

Meer weten? Mail naar stadstour@pauluskerkrotterdam.nl. Ook in Utrecht kun je een vergelijkbare stadswandeling doen: utrechtunderground.nl

DE THEMA'S VAN CORDAID:

GEZONDHEIDSZORG
Iedereen heeft recht op goede basisgezondheidszorg. We werken aan betaalbare en bereikbare gezondheidszorg voor iedereen.

NOODHULP
We bieden noodhulp aan mensen die getroffen zijn door rampen, met bijzondere aandacht voor de meest kwetsbaren.

ONDERWIJS
Een kind dat onderwijs krijgt, heeft kansen voor de toekomst. Daarom investeren we in goed onderwijs voor zowel jongens als meiden.

VOEDSEL EN INKOMEN
Wij zetten ons in voor de opbouw van duurzaam levensonderhoud en het creëren van banen.

KLIMAAT
In veel projecten helpen we mensen zich aan te passen aan het klimaat of om verdere klimaatverandering tegen te gaan.

GELIJKHEID
Niet alle mensen worden gelijk behandeld. Wij zorgen ervoor dat juist achtergestelde groepen ook participeren.

WATER
Water is van levensbelang. In landen waar we werken, is het nog steeds hard nodig nieuwe drinkwatervoorzieningen aan te leggen.

VEILIGHEID EN VREDE
We zoeken met mensen, gemeenschappen en overheden naar duurzame oplossingen voor conflicten, onrechtvaardigheid en onveiligheid.

ARMOEDE-BESTRIJDING IN NL
In Nederland steunen we ook mensen die het moeilijk hebben, zoals dak- en thuislozen en mensen met schulden.

COLOFON

Zin geven is het donateursmagazine van Cordaid. Het blad verschijnt twee keer per jaar.
Adres Cordaid: Grote Marktstraat 45, 2511 BH Den Haag
Ibannummer: NL57INGB0000000934
Concept: Maters en Hermsen Journalistiek
Hoofdredactie: Cordaid
Tekst: Cordaid; Maters en Hermsen Journalistiek
Vormgeving: Maters en Hermsen Vormgeving
Drukwerk: Printman Made
Lithografie: Studio Boon

Wilt u in gesprek met ons, dan staan wij u graag te woord, ook over vragen die met het magazine te maken hebben. U kunt reageren door een mail te sturen naar info@cordaid.nl. Ook kunt u bellen met onze servicedesk, tijdens kantooruren: 070-3136233.

TREES DEED VORIG JAAR MEE MET DE CORDAID BEACH CHALLENGE EN HEEFT ZICH METEEN WEER AANGEMELD VOOR DIT JAAR

Bijna 230 wandelaars trotseerden afgelopen oktober lange afstanden door het zand en de duinen tijdens de allereerste editie van de Cordaid Beach Challenge in Scheveningen. Samen haalden ze tijdens de strandwandeling ruim € 30.000 op voor onderwijs, zorg en schoon drinkwater. Onder hen was ook Trees Ramdat, die haar zeventigste verjaardag vierde met een bijzondere missie.

Wat begon als een persoonlijk initiatief groeide uit tot een familieaangelegenheid. In plaats van cadeaus vroeg Trees om donaties. Haar zoon doneerde als eerste € 100. Haar schoonzoon besloot zelfs zijn bedrijf in te schakelen als sponsor en trainde in het geheim om zelf ook mee te lopen. Neven, nichten en vrienden sloten zich ook aan. 'Mijn missie was al geslaagd toen mensen waarvan ik dacht dat ze nooit zouden meelopen, zich tóch inschreven.'

Zelf liep Trees samen met twee teamgenoten de 25 kilometer. Anderen kozen voor 12,5 kilometer. Ze trainde wekenlang en bouwde haar afstand rustig op van acht naar twintig kilometer. 'Die laatste vijf komen er dan wel bij, dacht ik. En het ging zó goed. De route was prachtig en duidelijk aangegeven. Ik had de navigatie op mijn telefoon niet eens nodig.'

Onderweg raakte ze in gesprek met een 83-jarige deelnemer. Ze besloten samen verder te lopen. 'Dat inspireerde me enorm. Ik liet mijn team even gaan en heb de hele route met hem uitgelopen. Toen dacht ik: als hij het kan, dan kan ik dit ook nog jaren blijven doen.' Wat haar drijft, is geen gevoel van medelijden, benadrukt ze, maar van verbondenheid. 'Wij zijn allemaal onderdeel

TREES

van de natuur en we zijn allemaal met elkaar verbonden. Als je het voor iemand een beetje makkelijker kunt maken, bijvoorbeeld zodat een zwangere vrouw minder ver hoeft te lopen voor zorg, dan is dat toch prachtig?

Na de finish stond haar familie haar op te wachten. De vermoeidheid bleef uit. 'Ik dacht dat ik een terugslag zou krijgen, maar ik had alleen maar energie. Het gaf me zo'n adrenalinekick.'

**OF ZE VOLGEND JAAR WEER MEELOOPT?
TREES HOEFT NIET NA TE DENKEN:
'ABSOLUUT!'**

KUN JE ZELF NIET MEELOPEN?

**SPONSOR DAN EEN DEELNEMER
OF WIJS ANDEREN OP DIT MOOIE EVENEMENT**

LOOP JE MET TREES MEE?

**SCAN VOOR MEER
INFORMATIE**

CORDAID BEACH CHALLENGE

Zaterdag 10 oktober 2026

DEZE UNIEKE ERVARING WIL JE NIET MISSEN

Na het succes van vorig jaar, maken we ons op voor de tweede editie van de Cordaid Beach Challenge. En jij kunt er 10 oktober bij zijn!

Doe mee aan deze inspirerende belevenis en haal zoveel mogelijk geld op voor mensen die op de vlucht zijn voor geweld of natuurrampen. Samen met je team, je collega's of gewoon lekker in je eentje, maak je een prachtige wandeling over het strand en door de duinen. En je maakt verschil voor mensen die alles zijn kwijt geraakt omdat ze moesten vluchten.

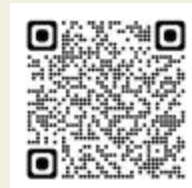

HOE DOE JE MEE:

- 1 Trommel familie, vrienden of collega's op en maak ze ook enthousiast.
- 2 Kies je afstand (5, 12 of 25 km).
- 3 Schrijf je in en gebruik de code: LOPENMETZIN26
Je ontvangt dan 20% korting (€ 20 ipv € 25) op je deelname.
- 4 Maak een actiepagina aan en haal zoveel mogelijk geld op voor noodhulppakketten waarmee je gezinnen op de vlucht direct helpt.

**SCAN DE QR CODE
VOOR MEER INFORMATIE**

SCHRIJF JE IN

DIT WAS DE CORDAID BEACH CHALLENGE 2025 BEN JE ER 10 OKTOBER 2026 OOK (WEER) BIJ?

EERST EEN GOEDE WARMING-UP

START

VOOR IEDERE AFSTAND IS ER EEN
STARTMOMENT

NAAST JE KINDJE OOK NOG EEN JERRYCAN MET SCHOON
DRINKWATER MEESJOUWEN, DAT IS EEN UITDAGING

DE ROUTE IS UITDAGEND,
MAAR VOORAL OOK PRACHTIG

'DE DEELNEMERS DIE HIER KWAMEN
UITRUSTEN, ZEIDEN BIJNA ALLEMAAL:
WAT EEN PRACHTIGE WANDELROUTES!
DESIREE VERZANTVOORT, VRIJWILLIGER

NATUURLIJK HOUDEN WE
ONDERWEG JE ENERGIE OP PEIL

'WAT EEN ENTHOUSIASTE DEELNEMERS. IK ZAG ZOVEEL
BLIJE GEZICHTEN. ER HING ECHT EEN GOEDE SFEER'
JOLIENE SANTOO, ORGANISATOR CORDAID BEACH CHALLENGE

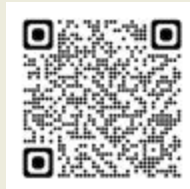
'ER ZIJN VEEL MENSEN DIE GEHOLPEN MOETEN
WORDEN. WE LEVEN IN EEN RIJK LAND. HET IS WEL
BELANGRIJK DAT WE WAT DOEN VOOR ANDEREN'
DEELNEMER

'IK HEB EEN ENTHOUSIAST BERICHT MET BETAALLINK
GEMAAKT EN VERSTUURD. ER WERDEN MOOIE
BEDRAGEN OVERGEMAAKT. HEEL LIEF'
DEELNEMER

SCHRIJF JE IN

**SCAN DE QR-CODE VOOR
MEER INFORMATIE EN MAAK
EEN ACTIEPAGINA AAN**

De spreuk

‘Het is geen missie, it's just me!’

Sommige mensen pakken groot uit over hun drijfveren om de wereld te verbeteren. Kaeka Hilhorst niet. Voor deze zestienjarige scholiere uit Baarn is anderen helpen geen bijzondere prestatie: het is gewoon wie ze is.

‘Ik vind niet dat je per se een held bent als je klaarstaat voor een ander’, zegt scholiere Kaeka Hilhorst. ‘Het zou heel normaal moeten zijn elkaar te helpen en empathie te tonen. Dat is niet iets waarvoor je een lintje zou moeten krijgen.’

Haar rechtvaardigheidsgevoel zat er al vroeg in. Op de basisschool zag ze hoe gemeen kinderen tegen elkaar konden zijn en hoe makkelijk iemand kon worden buitengesloten. Het triggerde iets in haar. Gecombineerd met wat ze thuis meekreeg, groeide er een sterk gevoel dat je niet alleen aan jezelf mag denken.

Kaeka liep afgelopen zomer stage bij Cordaid, na eerder bij het Rode Kruis te hebben meegekeken. Wat haar vooral is bijgebleven? Dat ontwikkelingsprojecten in Afrika niet worden aangestuurd door mensen uit het Westen. ‘Ik dacht altijd dat Nederlanders daar naartoe gingen om het te regelen. Toen ik merkte dat mensen het vooral zélf doen, vond ik dat ontzettend mooi.’

Wel schrikt ze van een wereld waarin hulpverleners worden aangevallen in conflictgebieden en waarin mensen immuun lijken te worden voor het leed dat dagelijks op het nieuws voorbijkomt. ‘Ik zit wel eens huilend voor de televisie. Omdat ik vind dat het gewoon niet kan wat er gebeurt.’

Empathie, zegt ze, kun je niet aanleren. Maar je kunt het wel verliezen, bijvoorbeeld als je jezelf er bewust voor afsluit omdat het je te veel wordt. Dat wil zij niet, ook niet als ze later bij een internationale hulporganisatie werkt. ■

Kaeka hielp tijdens haar stage met voorbereidingen voor de Cordaid Beach Challenge. Ook meelopen? Zie pagina 25.